

ARĂTAREA SFINTEI TREIMI

- Botezul Mântuitorului Iisus Hristos -

„Acesta este Fiul Meu cel iubit, întru Care am binevoit”. Este glasul Tatălui din cer, Care trimite pe Duhul Sfânt în chip de porumbel peste Fiul ca om nou și desăvârșit, la botez. Cu aceste cuvinte, Dumnezeu Tatăl Îl vedește pe Iisus Fiul Său, ca și în cuvintele Sfântului Arhanghel Gavriil către Preasfânta Fecioară Maria: „Fiul Celui Preaînalt Se va chema” (Luca 1, 32). Acum Dumnezeu Tatăl Îl numește cu adevărat Fiul Său cel iubit. Căci Hristos este singurul Fiu al lui Dumnezeu prin existența Sa din veșnicie și singurul Fiu al lui Dumnezeu prin nașterea sa în timp. Dumnezeu Tatăl nu Îi numește pe toți oamenii fiii Săi, ci numai pe Hristos. Și astfel, botezul lui Hristos în Iordan se leagă de descoperirea Sfintei Treimi oamenilor. Nu există nici o descoperire mai mare ca aceasta, fiindcă prin aceasta ni se arată ființa trinitară a lui Dumnezeu. La Iordan, Mântuitorul a pus pecetea pe această taină preaminunată atât în cer, cât și pe pământ. Spunem precis „cât și pe pământ”, pentru că firea trinitară a ființei lui Dumnezeu deslușește și tainele cele mai adânci ale omului, firea întreită a omului, căci se spune chiar la începutul Sfintei Scripturi că Dumnezeu a făcut omul după chipul Său (Facerea 1, 26). Sărbătoarea botezului Mântuitorului Hristos se numește Bobotează – Descoperirea lui Dumnezeu – căci Dumnezeu S-a descoperit în Iordan, așa cum este El, atât cât această descoperire poate fi înțeleasă de omul cel trupesc. Această sărbătoare se mai numește „iluminare”, căci prin aceasta, duhul omului este luminat cu cunoașterea celor mai adânci taine Dumnezeiești. Se numește „iluminare” pentru că botezul lui Hristos, prin scufundarea Sa în apă, ne luminează mințile, ne curăță inimile și ne înalță sufletele cu cunoașterea căii mântuirii noastre, care stă în îngroparea omului celui vechi și nașterea celui nou. Prin scufundarea în apă, noi murim cu Hristos, și prin ieșirea din apă, noi suntem uniți cu

Hristos Cel viu. Dulcele Duh al lui Dumnezeu poposește deasupra noastră ca un porumbel, însuflețindu-ne cu harul Său atotputernic. Și Tatăl, prin iubirea lui Iisus Hristos, ne adoptă ca fii și anunță această adopție cu glasul Său. De aceea, noi creștinii, avem datoria să ne ostenim cu credință neschimbată, cu fapte bune și cu împărtășirea frățească a bucuriei și a suferinței celor care ne sunt apropiați. Să ne întoarcem la curăția fără de păcat în care ne-am îmbrăcat la botez. Așa ne vom învrednici de slava, bucuria și frumusețea veșnică a sfinților și mucenicilor lui Dumnezeu. Așa ne vom lumina din nou, cerul se va deschide pentru noi și Dumnezeu Se va descoperi pentru noi - Tatăl și Fiul și Sfântul Duh, Treimea cea de o ființă și nedespărțită, Căreia Îi aducem slavă acum și pururea și-n vecii vecilor. **Slavă Ție, Doamne!**

MĂRTURISIRE PRIN CUVÂNT ȘI VIAȚĂ

- Soborul Sfântului Ioan Botezătorul -

Misiunea sfântului Ioan Botezătorul a fost una prezisă de prorocii din vechime și ea a constatat în a pregăti venirea Mântuitorului și a-L face cunoscut lumii. Ea a fost necesară pentru a spori impactul pe care ar fi trebuit să-l aibă activitatea Mântuitorului în lume. Domnul Iisus Hristos trebuia să propovăduiască în mijlocul comunităților umane, acolo unde tumultul vieții de zi cu zi îi împiedica pe oameni să se gândească la viața spirituală. Mai mult, după ce Își transmitea mesajul, Domnul Hristos nu rămânea foarte mult timp într-o localitate, pentru că erau și alte comunități care aveau nevoie de învățăturile Sale și mulți oameni dornici de vindecare. În aceste condiții, ar fi fost greu pentru cei dispuși să devină primii ucenici ai Învățătorului lumii să-i solicite acest lucru. Spre deosebire de acest mod de predicare, activitatea Sfântului Ioan Botezătorul era una cantonată într-un loc din pustiu, în apropierea râului Iordan. Acolo, el ducea o viață foarte austeră, caracterizată de rugăciune și un post aspru. Pentru ca mesajul său să fie luat în serios, el nu putea să-și înceapă predica publică mai devreme de împlinirea vârstei de 30 de ani. Întrucât Hristos a venit să Se boteze după ce a împlinit această vârstă, activitatea publică a sfântului Ioan a început cu aproximativ 6 luni înainte de cea a Domnului Hristos. Pentru a avea o audiență cât mai mare, sfântul Ioan predica într-o loc unde râul Iordan se intersecta cu un drum circulat și putea fi traversat. Așa se explică cum mesajul său a avut un impact destul de însemnat, încât să atragă ucenici, să fie în atenția preoților de la templu și chiar să deranjeze stăpânirea din acea perioadă. Botezul Sfântului Ioan prefigura botezul pe care avea să-l aducă Hristos. Deși cei care își mărturiseau păcatele nu primeau iertarea lor, ci doar un semn văzut al faptului că, printr-o viață virtuoasă, puteau să primească această iertare, odată cu venirea Izbăvitorului lumii. Chiar dacă Ioan vorbește despre botezul cu „Duh Sfânt și cu foc”, iar Hristos, în convorbirea cu fariseul Nicodim, vorbește despre „nașterea din apă și din Duh”, nu există niciun fel de contradicție între aceste descrieri ale Tainei de inițiere în viața creștină. Botezul despre care vorbește Ioan a avut loc în ziua Pogorării Duhului Sfânt (Cincizecimea), când, peste apostoli, S-a revărsat Duhul Sfânt sub formă de „limbi ca de foc”. Iar botezul pe care îl întâlnim astăzi în Biserică, este cel anunțat de Hristos și care a fost practicat încă de la începuturile creștinismului de către apostoli. Nu viața austeră și nici martiriul pe care l-a suferit ca urmare a înfierării moravurilor decadente ale regelui Irod Antipa, ci misiunea pe care a îndeplinit-o i-a adus sfântului Ioan Botezătorul cinstea deosebită din partea Mântuitorului și a Bisericii. Pentru noi, cei din secolul al XXI-lea, a-ți dedica viața unui singur moment, fie el și de importanță crucială pentru destinul întregii lumi, este un lucru pe care foarte puțini am fi dispuși să-l facem. De aceea, Sfântul Ioan Botezătorul rămâne, pe mai departe, unul dintre reperele morale ale creștinătății și un model de jertfire a vieții unui scop unic care are valoare pentru toți oamenii din întreaga lume.

AJUNUL BOTEZULUI DOMNULUI

- *Simbolistica firelor (fuior de cânepă sau ață) puse la cruce -*

În Ajunul Bobotezei, preotul merge pe la casele credincioșilor, sfințind cu crucea și stropind cu agheasma dintr-un mănunchi de busuioc. Preotul este anunțat de „mergători”, care strigă „Chiralesaaa!”, însemnând „Kirie eleison - Κύριε Ἐλέησον”, adică „Doamne miluiește”, la origine având o formulă liturgică grecească. Fuiorul (ață) care se pune în ajunul Bobotezei la crucea preotului, simbolizează cerul deschis prin arătarea Domnului la râul Iordan. Ca firele drepte ale fuiorului, este legătura dintre pământ și cer, nașterea din nou a omului „din apă și din Duh”. Mântuitorul ne-a pregătit această legătură duhovnicească prin Botezul Său. La Botezul Domnului, „închinarea Treimii S-a arătat”. Noi, creștinii ortodocși, ne botezăm în numele Sfintei Treimi, Botezul fiind o Taină a bisericii din cele șapte, prin care ne curățim de păcatul strămoșesc. Moare omul vechi din noi și se naște omul cel nou, prin împărtășirea din harul Sfântului Duh al Domnului. De aceea, nădăjduim că, prin credință și fapte bune, vom ajunge să dobândim mântuirea. Este lucrarea văzută și nevăzută a nașterii din nou a omului „din apă și din Duh”.

† † †

AGHEASMA MARE

Agheasma mare se săvârșește la Bobotează, atât în Ajun, când se sfințește apa cu care preoții botează apoi casele creștinilor, cât și în însăși ziua Bobotezei, după Sfânta Liturghie, când se sfințește apa pe care o iau creștinii acasă, pentru tot anul. Apa de la Bobotează are o putere deosebită, fiind sfințită în însăși ziua în care Mântuitorul a sfințit apele, botezându-Se în Iordan. Agheasma Mare, adică apa sfințită de la Bobotează, are o mult mai mare, putere sfințitoare și tămăduitoare decât Agheasma mică. De aceea, ea se păstrează nestrictă vreme îndelungată, rămâne tot așa de proaspătă, de curată și plăcută la gust ca și când ar fi atunci scoasă din izvor. O parte din ea se păstrează în biserică, într-un vas anume, numit și agheasmatar, și e folosită de preot la o mulțime de slujbe (ierurgii). Cu această apă sfințită se stropesc persoanele și lucrurile care trebuie exorcizate, curățite sau sfințite. Fiecare familie poate să ia din Agheasma de la Bobotează și să o păstreze într-un vas curat și la loc de cinste. Se gustă din ea pe nemâncate și cu multă cuviință în zilele de ajunare și de post, sau în zilele de sărbători mari, după ce venim de la biserică, mai ales când nu ne împărtășim. Credincioșii beau din Agheasma mare timp de 10 (zile) zile în șir, începând din ajunul Bobotezei, până la încheierea praznicului, adică până la 14 ianuarie. Apa aceasta, având într-însa darul și puterea dumnezeiască a Sfântului Duh, a făcut multe minuni, însănătoșind bolnavi, tămăduind răni, apărând de rele și de primejdii.

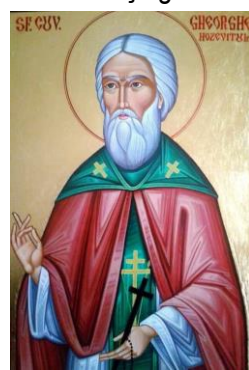

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Martți 6 ianuarie	07:00-11:30	Utenia și Sfânta Liturghie Sfințirea mare a apei
	17:00	Vecernie cu Litie la Biserica „Sfântul Ioan Botezătorul”
Miercuri 7 ianuarie	07:00-10:30	Utenia și Sfânta Liturghie Pomenirea celor adormiți
	17:00	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Vineri 9 ianuarie	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 10 ianuarie	07:00	Sfânta Liturghie și pomenire
Duminică 11 ianuarie	07:00	Utenia și Sfânta Liturghie
	11:00	Program de bibliotecă

Sfântul Cuvios Gheorghe Hozevitul - 8 ianuarie

Sfântul Gheorghe a trăit în Hozeva pe la sfârșitul secolului al VI-lea și începutul secolului al VII-lea. Numele de „Hozevitul” provine după acela al chinoviei sale, Mănăstirea Hozeva. Mănăstirea este săpată într-un perete de stâncă, pe locul unei străvechi așezări monahale, de la începutul veacului al V-lea, situată la apus de Ierihon, pe valea pâraului Horat – Cherit – numit azi Hozeva, în preajma căruia a trăit Proorocul Ilie, în timpul prigonirii lui de către regele Ahab. Sfântul Gheorghe s-a născut în insula Cipru din părinți binecredincioși, având un frate care a intrat în monahism și care a trecut la cele veșnice la vârsta de 70 de ani, în mănăstirea Koloman, din apropierea Iordanului. Sfântul Gheorghe, rămânând orfan, a fost luat în grijă de o rudă mai îndepărtată care îl dorea ca și ginere. Acesta a fugit la o mănăstire din Creta a cărei stareț era o altă rudă de a sa, apoi de aici s-a îndreptat la Locurile Sfinte, și în cele din urmă la fratele său, la Mănăstirea Koloman. Însă, starețul de aici nu l-a primit în obștea mănăstirii, dar l-a încredințat starețului mănăstirii Hozeva unde s-a nevoit în rugăciune și ascultare. La o vreme a plecat de la Hozeva și s-a îndreptat din nou spre Mănăstirea Koloman, unde a viețuit alături de fratele său, Iraclid, până la trecerea la Domnul a acestuia. După ce fratele său s-a mutat la viața veșnică, Sfântul Gheorghe a mers iarăși la Mănăstirea Hozeva, mănăstire pe care a mai părăsit-o o singură dată până la moartea sa, în timpul împăratului Focas (602-610), când perșii au cuprins Palestina. După ce împăratul Heraclis (610 -641) i-a înfrânt pe perși, Sfântul Gheorghe s-a reîntors la Mănăstirea Hozeva. Mănăstirea Hozeva, care acum îi poartă numele Sfântului Gheorghe, adăpostește moaștele sale și pe cele ale Sfântului Ioan Iacob de la Neamț – Hozevitul.

► **Nu este un biruitor mai mare pe pământ, decât acela care se biruiește pe sine însuși și domnește asupra patimilor sale.**

► **Fă-i prietenului tău bine, ca de rău să-l ferești, iar dușmanului tău fă-i bine, ca să poți să-l cucerești.**